

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de erroribus Pelagianorum, de gratia, de iustificatione & merito,
de virtutibus theologicis & quatuor cardinalibus, ac de ineffabili mysterio
incarnationis

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. I. Duplici conclusione utraque difficultas breviter resolvitur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77177)

re, & sede, non autem ad servitutem naturalem, huic enim non repugnat servum communicare cum domino in iisdem bonis, dummodo inferiori modo communicet: humanitas verò Christi, licet cum Deo in iisdem bonis communicet, non tamen ad æqualitatem cum illo, sed modo inferiori participat bona, honorem, & sedem ejus; nam bona illa Deo competunt per essentialitatem, humanitati verò Christi, per gratiosam communicationem.

33. Ad illud quod subditur, nimirum servum debere à domino distingui personaliter, dicendum est, hoc quidem exigi in humanis, ubi non potest reperiri diversitas naturarum, cum unitate suppositi, in Christo tamen posse reperiri veram servitutem ad Deum, ratione diversarum naturarum, cum unitate suppositi; quemadmodum in illo, ob solam diversitatem naturarum, reperitur obedientia, oratio, satisfactio rigorosa, & iustitia commutativa ad Deum, licet hæc in humanis, non solum naturarum, sed etiam suppositorum diversitatem requirant.

ARTICULUS II.

An Christus, ut homo, in hac vita mortali, verè & propriè oraverit, & etiam nunc oret in celo?

§. I.

Duplici conclusione utraque difficultas breviter resolvitur.

Dico primò: Christus ut homo verè oravit hac in vita mortali, nec solum pro aliis, sed etiam pro se.

34. Prima pars hujus conclusionis ex variis Scripturæ locis apertè colligitur: dicitur enim Luc. 6. de Christo: *Exiit in montem orare, & erat pernoctans in oratione* Mat. 14. *Dimissa turbâ ascendit in montem solus orare.* Marci 14. *Procidit super terram, & orabat ut si fieri posset, transiret ab eo hora.* Joann. 17. *Pater venit hora, clarifica filium tuum.* Denique ad Hebræos 5. *Qui in diebus carnis sue preces supplicationesque ad eum qui posset illum salvum facere à morte, cum clamore valido & lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia.* Hæc autem propriè intelligenda sunt, cum nihil cogat ad improprium sensum recurrere, & oratio Christum ut hominem non dedecet, sed potius ei maximè conveniret. Primò, ut Deo hunc religionis cultum exhiberet. Secundò, ut orandi nobis exemplum præberet. Tertiò, ut modis omnibus salutem nostram operaretur, merendo, satisfaciendo, & impetrando. Quartò, ut patrem suum omnis boni autorem ostenderet. Quintò, ut verum Dei filium se demonstraret, Patrem suum naturalem invocando, & omnia quæ efficaciter à Deo postulabat impetrando. Unde Joann. 11. ante Lazari suscitationem dicebat: *Pater gratias ago tibi, quoniam exaudisti me.* Ego autem sciebam quoniam semper me audis, sed propter populum qui circumstat, dixi: ut credant quia tu me misisti. Denique aternâ Dei ordinatione constitutum fuit, ut multa per Christum non aliter fierent quàm interventu orationis, & per viam impetrationis: unde sicut propter homines redimendos necessariū fuit il-

lum mori, ita propter aliqua obtinenda, necesse fuit illum orare. Ex quo probatur etiam secunda pars conclusionis, quæ asserit Christum non solum pro aliis, sed etiam pro se orasse. Unde Thomas hic quæst. 21. art. 3. in corp. sic ait: *In humana natura quadam bona Christus habuit, quædam non habuit, sed expectabat ab eo quodam bona, nondum habita, sed percipienda; & talia sicut pro bonis jam perceptis, in humana natura gratias agebat Patri, recognoscendo eum autorem, ut patet Mat. 26. & Joann. 11.) ita etiam ut Patrem autorem recognosceret, ab eo orando petebat quæ sibi deerant secundum humanam naturam, patris gratiam corporis, & alia huiusmodi.*

B Dico secundò: Christus etiam nunc in celo existens, verè & propriè orat, nobis divitiis, neciciis postulando. Est contra Medinam, Vaz quem, Beccanum, Delugo, & alios, asserunt Christum in celo orare tantum interpretari, quatenus ejus orationes fuisset in hac vita mortali, & merita ac passionis sunt in conspectu memoria Dei, & à Christo præsentem, sedemque ad dexteram Patris, exhibentur illi quodammodo objective, Deumque sollicitant ad ea quæ eundem id, quod promerita sunt. Est etiam contra Thomæ in 4. dist. 15. quæst. 4. art. 6. quæst. 2. ad 1. Abulenſis in cap. 14. Matthæi quæst. 14. Tellei in c. 16. Joann. annor. 35. Suarez hic dist. 4. sect. 2. & Martinoni disp. 15. sect. 11.

C Favent SS. Patres: Iustinus enim in Apologeticis ad Orthodoxos, quæst. 105. sic dicitur: *Si enim carnis imbecillitas superioris rationis effectus, tamen ut confessionis nostra rationis pro nobis loquitur & rogat; quanto magis carnis corporis imbecillitas erat obnoxius, magis clamor & firmo, atque lacrymis egerebat, cum quibus precor qui se liberare à morte posset, offerret.* Ambrosius in cap. 8. epistolæ ad Romanos: *Christus resurgens semper causas nostras agit apud Patrem, causa postulatio continui non potest. quia in dextera Dei.* Gregorius magnus in 5. Psalmum Penitentem paulo post initium: *Quotidie Christus etiam in Ecclesia, de quo restatur Apostolus Paulus, quia post ad dexteram Patris interpellat pro nobis.* Denique Bernardus ferm. de Nativitate Mariæ de oratione Christi nunc in celo existentis hæc habet: *Ad Patrem verebatur accedere: solo auditu territus, ad solus egiebat, Iesum dedit tibi mediatorem. Quid nos qualem Patrem Filius talis obtineat? Exaudietur enim que pro reverentia sua: Pater enim diligit Filium.*

D Ratio etiam suffragatur: Oratio enim non dedecet Christum in celo, neque quia est Deus, cum sit etiam homo, & quia alioquin neque in hac mortali vita orasset: neque etiam quia est beatus, alioquin Sancti non possent pro nobis orare. Imò valde decens & utilis est, cum sit eius religionis, valens ad Deum honorandum, & ad impetrandum quod petitur, si expedit. Ergo Christus, etiam nunc in celo existens, verè & propriè orat. Et sanè cum Christus in celo Deum colat adoratione, gratiarum actione, aliis actibus laudis, quidni etiam oratione? Quidni etiam nunc salutem nostram operetur tali medio sibi decenti, nobis utili, & Deo glorioso?

Addo quòd Christus, etiam nunc in celo existens, verè & propriè Sacerdos est, unde sacrificium ejus aternū dicitur: Sed inter alia munera quæ Sacerdoti conveniunt, præcipuum est orare, & preces pro populo Deo offerre: Ergo Christus etiam nunc in celo existens, verè & propriè orat.

propter Deo offert, unde Augustinus in præfat. A
 Plac. Orat pro nobis, & orat in nobis, & oratur a
 nobis. Orat pro nobis ut Sacerdos. Orat in nobis ut ca-
 piat pro nobis. Oratur a nobis ut Deus noster. Et infra:
 Oratur ergo in forma Dei, orat in forma servi: ibi
 creator hic creatus.

§. II.

Solvantur objectiones.

Obijcies primò contra primam conclusio-
 nem: Oratio est ascensio mentis in Deum,
 ut ait Damascenus lib. 3. de fide cap. 24. Sed
 Christi mens Deo unita beatificabit instanti con-
 ceptionis, non potuit de novo in Deum ascende-
 re: Ergo nec orare.

Respondeo Christum, licet Deo unitum bea-
 tificet, potuisse de novo ascendere in Deum per
 actus intellectus & voluntatis inferiores visione
 & amore beatifico, per quos Deo sua desideria
 pro se vel pro aliis proponeret. Sicut Beati in
 celo simili modo pro nobis & pro seipsis orant.

Obijcies secundò: Nemo prudens postulat id
 quod jam scit futurum esse, aut quod jam scit
 non esse futurum: si enim scit futurum, non est
 opus ut postulet. Si non futurum, inutiliter po-
 stulat ut sit futurum: Sed Christus ab initio con-
 ceptionis, per scientiam beatam & infusam sci-
 vit certissime quidquid erat vel non erat futu-
 rum, saltem quantum ad ea quæ ad ipsum spe-
 cialiter pertinebant: Ergo Christus saltem pro
 seipso non oravit in hac vita mortali.

Respondeo præscientiam Christi nullatenus
 impedivisse utilitatem aut necessitatem oratio-
 nis ipsius, quia præsciebat suam orationem esse
 medium utile, vel etiam necessarium juxta Dei
 decretum, ut essent futura quæ postulabat: pru-
 dentem verò postulamus & utiliter id quod sci-
 mus interventu nostræ orationis esse futurum.
 Solutio est D. Thomæ hic quæst. 21. art. 1. ad 2.
 ubi sic ait: Inter alia quæ Christus servit futura, sci-
 vit quædam esse fienda propter suam orationem, &
 huiusmodi non inconvenienter a Deo petiri.

Obijcies quartò contra secundam conclusio-
 nem: Oratio connotat vel includit carentiam
 potestatis plenæ & absolutæ in eo qui orat: At
 Christus morte suâ, & meritis totius vitæ, obtri-
 nuit a Deo plenam & absolutam potestatem dis-
 ponendi de omnibus in celo & in terra, juxta
 illud Matth. 28. Data est mihi omnis potestas in celo
 & in terra: Ergo Christus nunc in celo existens,
 verè & propriè non orat.

Respondeo Majorem esse veram de oratione
 ex indigentia, at non de illa quæ fit ex abun-
 dantia solum, & ex affectu religionis ad Deum
 colendum, eique se submitendum, qualis illa
 est, quam Christus nunc in celo existens habet.

Obijcies quartò: Christus morte suâ & meritis
 obtinuit quidquid unquam Pater hominibus
 concessurus erat, juxta illud ad Hebræos 10.
 Una enim oblatione consummavit in sempiternum
 sacrificium: Ergo nihil amplius postulat, frustra
 enim peteret quod jam impetravit.

Respondeo, concesso Antecedente, negando
 consequentiam: nam sicut impetratio Christi in
 hac vita, non impedit quominus Deum orare
 debeamus, & Sancti ipsi pro nobis orent, ut per
 huiusmodi orationes Christi merita nobis ap-
 plicentur: sic neque merita Christi impediunt,
 quin Christus possit orare de novo, & merita sua

per orationem nobis applicare, sicut ea applicat
 per sacrificium Eucharistiæ, per Sacramenta, &
 per alia media: causæ enim generales, requi-
 runt causas particulares sibi subordinatas, in or-
 dine ad speciales effectus.

Obijcies quintò: Si Christus nunc in celo pro
 nobis oraret, mereretur, quia ejus oratio esset
 digna effectu quem impetraret. Possemus etiam
 Christum orare ut pro nobis oraret, quod ab Ec-
 clesiæ consuetudine alienum est: illa enim nun-
 quam dicit, *Christe ora pro nobis, sed exaudi nos, vel
 miserere nostri.*

Respondeo negando sequelam, cum enim
 tempus merendi ad vitam huius mortalis spatium
 Christo æquè ac nobis definitum sit, Christus in
 celo existens, licet vi orationis possit a Deo
 impetrare, non tamen apud ipsum mereri.

Ad illud quod subditur, dicendum est, quòd
 licet in orationibus privatis possimus Christum
 ut hominem orare ut pro nobis oret, seu oratio-
 nes nostras suæ conjugat, & Patri offerat: in
 orationibus tamen publicis id non licet, quia
 hoc est alienum ab Ecclesiæ consuetudine, quæ
 ad vitandos errores Arii & Nestorii, nunquam
 dicit *Christe ora pro nobis*, nam ly *Christus* supponit
 pro supposito divino, cuius non est orare, sed ad-
 juvare, ut observat S. Thomas in 4. dist. 15. qu.
 4. art. 6. quæstiunc. 2. ad 1.

Ex dictis colligitur, Christum nunc in celis
 in dextera Patris sedentem, duobus modis pro
 nobis orare; primò verè & propriè, divina be-
 neficia pro nobis postulando, ut in secunda con-
 clusione ostendimus; secundò impropriè & in-
 terpretativè; quatenus merita sua & passionis
 Patri exhibet, & vulnerum ostensione, ipsum
 veluti sollicitat ad dandum hominibus id, quod
 dum in terris existeret, pro ipsis meruit: ut ex-
 plicat D. Gregorius lib. 22. Moralium cap. 18.
 his verbis: *Vni genito Filio pro homine interpellare
 est apud coeternum Patrem seipsum hominem demon-
 strare; eique pro humana natura rogasse, est, eandem
 naturam in divinitatis sua celsitudine suscepisse. In-
 terpellat igitur pro nobis Dominus, non voce, sed me-
 ratione; quia quod damnari in electis noluit, susci-
 piendo liberavit.*

ARTICULUS III.

*An Christus ut homo sit verè & propriè
Sacerdos?*

DE Christi Sacerdotio plura dicemus in Tra-
 ctatu de Eucharistia, cum de Missæ sacrifi-
 cio dilleremus, unde hic solum breviter demon-
 strandum est, Christum, ut hominem, esse verè &
 propriè Sacerdotem, & in ejus Sacerdotio plu-
 ra reperiri singularia & mirabilia, quæ aliis Sa-
 cerdotibus convenire nequeunt.

Dico igitur: Christus ut homo, fuit verè &
 propriè Sacerdos.

Probatur primò ex sanctis Patribus, qui Sa-
 cerdotium Christi mirum in modum commen-
 dant: Augustinus enim in Ps. 132. *Quis est Sa-
 cerdos (inquit) nisi unus Sacerdos, qui intravit in
 Sancta Sanctorum? Quis est Sacerdos, nisi qui fuit
 victima & Sacerdos? Nisi ille qui cum in mundo
 non inveniret mundum quod offerret, seipsum obtru-
 lit? Fulgentius 1. ad Trasim. cap. 12. Unus
 idemque mediator Dei & hominum homo Christus
 Iesus.*